

Sygn. akt III KK 528/18

POSTANOWIENIE

Dnia 5 października 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **M. G.**

oskarżonego z art. 178a § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 5 października 2018 r.,

z urzędu, kwestii dopuszczalności kasacji obrońcy oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 7 lutego 2018 r., sygn. akt V Ka [...],

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G.

z dnia 7 sierpnia 2017 r., sygn. akt X K [...],

na podstawie art. 531 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

1. pozostawić kasację bez rozpoznania;

2. obciążyć oskarżonego M. G. kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 sierpnia 2017 r., sygn. akt X K [...], Sąd Rejonowy w G. warunkowo umorzył postępowanie karne przeciwko M. G. o czyn z art. 178a § 1 k.k. na roczny okres próby. Nadto orzeczono wobec oskarżonego świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Penitencjarnej w kwocie 1.000,00 zł oraz zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat.

Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z dnia 7 lutego 2018 r., sygn. akt V Ka [...], po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego, zaskarżony wyrok sądu *meriti* utrzymał w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca oskarżonego. Zarzucił w niej rażące naruszenie prawa mogące mieć wpływ na treść skarżonego orzeczenia:

1. „art. 7 k.p.k. w zw. z przepisem art. 410 k.p.k. poprzez dowolną, to jest sprzeczną z zebrany materiał dowodowy, a w szczególności z zasadami postępowania dowodowego, jego ocenę, w szczególności poprzez uznanie zarówno przez Sąd pierwszej, jak i drugiej instancji, że pomimo jednoznacznego ustalenia, że na gruncie niniejszej sprawy badanie oskarżonego na obecność zawartości alkoholu w jego organizmie zostało przeprowadzone przez funkcjonariuszy policji w sposób wadliwy, to jest w sposób sprzeczny z powszechnie obowiązującym przepisem § 4 ust. 4 rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 11 grudnia 2015 roku w sprawie badań na zawartość alkoholu w organizmie, albowiem z pominięciem przeprowadzenia badania przy użyciu przyrządu dokonującego analizy metodą spektrometrii w podczerwieni, uznano, że wynik wadliwie przeprowadzonego badania wykazujący nieznacznie przekroczenie dopuszczalnej zawartości alkoholu w organizmie stanowi wymierny dowód w sprawie umożliwiający skazanie oskarżonego za popełnienie przestępstwa stypizowanego w przepisie art. 178a § 1 k.k. w inkryminowanym czasie”;

2. „art. 9 § 1 k.p.k. w zw. z przepisem art. 441 § 1 k.p.k. poprzez zaniechanie przedstawienia Sądowi Najwyższemu zagadnienia prawnego w przedmiocie udzielenia przez Sąd Najwyższy odpowiedzi na pytanie, czy w przypadku wykonania przez funkcjonariuszy policji badania na zawartość alkoholu w organizmie w sposób sprzeczny z przepisami prawa powszechnie obowiązującego, to jest przepisem § 4 ust. 4 rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 11 grudnia 2015 roku w sprawie badań na zawartość alkoholu w organizmie, a zatem bez wykonania dwóch dodatkowych pomiarów przy użyciu metody spektrometrii w podczerwieni, zważywszy na *ratio legis* przedmiotowego przepisu, można skutecznie wykazać, że oskarżony dopuścił się popełnienia czynu zabronionego stypizowanego w przepisie art. 178a § 1 k.k., podczas gdy wynik

wadliwie wykonanego badania wyłącznie nieznacznie przekracza dopuszczalną zawartość alkoholu w organizmie, która odpowiada marginesowi błędu przypisanego badaniu metodą utleniania elektrochemicznego”.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżący wniósł o „uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnieni M. G. od popełnienia zarzucanego mu czynu”, ewentualnie o „uchylenie zaskarżonego wyroku (...) i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w G. do ponownego rozpoznania”.

W pisemnej odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowej w P. wniósł o „odmowę jej przyjęcia jako z mocy prawa niedopuszczalnej i oczywiście bezzasadnej”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

O ile zgodzić należy się ze stanowiskiem oskarżyciela publicznego zawartym w pisemnej odpowiedzi na kasację co do jej niedopuszczalności, o tyle brak podstaw do uwzględnienia postulowanych przez niego rozstrzygnięć następnych. Stwierdzenie przez Sąd Najwyższy oczywistej bezzasadności kasacji jest bowiem możliwe wyłącznie w wypadku, gdy przedstawiona do rozpoznania kasacja jest dopuszczalna, ponieważ jedynie wtedy istnieje możliwość merytorycznego odniesienia się do sformułowanych w niej zarzutów. Tymczasem, co przecież sam zasadnie skonstatował prokurator, kasacja sporządzona i wniesiona w tej sprawie przez obrońcę oskarżonego M. G. jest niedopuszczalna z mocy ustawy.

W grę nie wchodziła też odmowa jej przyjęcia, gdyż taką decyzję może wydać wyłącznie prezes sądu, do którego wniesiono kasację (art. 530 § 2 k.p.k.), ten zaś (w jego zastępstwie upoważniony sędzia – art. 93 § 2 k.p.k.) zarządzeniem z dnia 10 maja 2018 r. (k. 23 akt WKK 27/18) kasację wywiedzioną przez obrońcę oskarżonego przyjął. W związku z tym należy przypomnieć, że dostrzeżenie przez któryś z podmiotów, któremu kasacja została doręczona, braków formalnych powodujących niedopuszczalność kasacji, nie tylko nie uprawnia takiego podmiotu do zaskarżenia przedmiotowego zarządzenia, ale też nie daje prezesowi sądu kompetencji do reasumpcji swojej wcześniejszej decyzji o przyjęciu kasacji. Skorygowanie błędnej decyzji o przyjęciu kasacji może w takiej sytuacji dokonać wyłącznie Sąd Najwyższy poprzez pozostawienie jej bez rozpoznania w oparciu o przepis art. 531 § 1 k.p.k. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 31 marca

2017 r., III KK 147/17, OSNKW 2017, z. 8, poz. 45 oraz powołane tam wcześniejsze judykaty).

Powyższe uwagi nie zmieniają wszelako trafnego stwierdzenia Prokuratora Rejonowego w P., że przedmiotowa kasacja jest niedopuszczalna z mocy ustawy.

Zgodnie z treścią art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Ograniczenie to nie dotyczy jedynie kasacji wniesionej przez stronę z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.) oraz kasacji jednego z podmiotów wymienionych w art. 521 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 2 k.p.k.)

Zapadłym w tej sprawie wyrokiem sąd *ad quem* utrzymał w mocy wyrok sądu *meriti*, którym warunkowo umorzono postępowanie karne przeciwko M. G. o czyn z art. 178a § 1 k.k. Oczywiście w związku z tym jest, że nie tylko nie nastąpiło wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, lecz nawet nie doszło do wydania wyroku skazującego, takim bowiem nie jest orzeczenie o warunkowym umorzeniu. W kasacji wniesionej przez obrońcę – co jednoznacznie wynika tak z przytoczonych wyżej zarzutów, jak i jej części motywacyjnej – nie wskazano na żadne z uchybień określonych w art. 439 k.p.k. Tak zredagowana kasacja strony w świetle jednoznacznej treści art. 523 § 2 k.p.k. jest niedopuszczalna. W związku z tym konieczne było orzeczenie przez Sąd Najwyższy w oparciu o przepis art. 531 § 1 k.p.k., ponieważ przyjęta kasacja nie odpowiada przepisom wymienionym w art. 530 § 2 k.p.k. – w tym wypadku art. 429 § 1 *in fine* k.p.k. w zw. z art. 523 § 2 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe, postanowiono jak w części dyspozytywnej, obciążając jednocześnie oskarżonego – art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. – kosztami postępowania kasacyjnego.

Od niniejszego postanowienia środek odwoławczy nie przysługuje (art. 430 § 2 k.p.k.)